

SETMANARI POPULAR

Sortirà 'ls dissabtes.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PAU DE LA ENSENYANSA, 1, 1.ER, 2.^A

Número sol 5 céntims.

Preu de suscripció: 3 pessetas al any.

FILANTROPIA

¡Arri! ganduls, jo quan faig caritat la faig bé.

CARNESTOLTAS

Ja sé qu'encara qu'escarmentats de las rúas dels anys passats, demà tornarem a la Rambla per no perdre la costum.

Bon profit vos fassa! No m'hi pendréu pas per altre. Vaig veure'n una l'any passat y no m'han vingut ganas de veure'n cap més. Y ho comprendréu quan vos explique lo que va ser la rúa que l'any passat vaig veure.

M'havien dit que 'ls japonesos eran tant trempats, que 'm feren venir ganas de conéixels.

Y cregut que per Carnestoltas seria quan treurien élls tot lo seu enginy, vaig pendre *las de Villa Diego* y... cap al Japó

Y ja estich camí de la Xina... Ni may que hi hagués anat; de diners y enrabiadas no n'haguera estalviat poch.

Peró deixém aquets ays de penediment y aném al grà, qu'es tractar de lo que fou la rúa japonesa.

Fou lo mes original que 'ns podem imaginar. Al costat d'ella, las demés son *tortas y pan pintado*.

Era al capvespre, las sombras embolcallavan la ciutat que te mes xinos de la Xina. Ja feya un any qu'estava anunciada aquella moxiganga, que havia de retratar totas las nacions d'Europa. Los carrers estavan intranzitables. M'havien promés un balcó de primer pis, y m'enganyaren com un xino. Y com tenia la gentada a sobre, que ab un prolongat ¡ki! ki! ki! (¡are, are! que diuhen aquí a Barcelona), m'anunciava que no hi havia per mi *plus ultra*, lo meu guia y jo 'ns aturarem per veure quelcom, y per demanárloshi, si la cosa no era tant bona com prometian, que 'ns tornessin los quartos.

Obria la marxa una renglera d'ases pacífichs, carregats de trampas; trampas electorals, de municipis, de diputacions, governamentals, etcétera. N'hi havia un sens fi; y encara va dirme 'l guia qu'aquellas no eran mes que comissions qu'havien enviat Gracia sur Mer, Madrit y altres poblacions, en l'impossibilitat de figurarhi totas per no fer interminable la funció.

Seguian després innumerables grupos d'irregularidors, representant aquest respectable gremi que *ha recorrido toda la escala social*, puig conté desde la casaca brodada d'or, fins un mitj burgés que s'estira 'l gech ab ganas de transformar-lo ab levita a costa de las quotas setmanals dels honrats é inxeperts obrers.

A tota aquesta gent qu'estava grassa a punt de reventar y ab cara de Pascua, segueix un aixam de mestres d'estudi, que mes que personas semblan sombras, de tant flachs qu'estan. En compte de las decoracions del grupo precedent, portan tots aquestos una arengada a la má, emblema de *quaresma permanent*. La seva fesomia diu clar que per élls no hi haurá *mona* de molt temps, y que, governin uns ó altres, sempre se'n durán *mico* respecte al cobro de las pagas atrassadas.

Vé un carromato plé de polítichs pastelers; n'hi ha una munió; sino foran tant ganduls, semblarian formigas. Están pastant un colossal turró fet ab los *pinjons* qu'han tret dels contribuents.

Volta aquest carro una turba multa de blanchs, negres y roigs ab las bocas badadas, ensenyant unas dents més llargas qu'un día sense pá.

Passa un altre carro que sosté un fenomenal plat de llantias; al voltant d'ell hi van molts homes ab dos caras y altres que la portan al revés. Aquestos deuen ser los caragrats.

—Suposo que 'n coneixereu algún de la vostra terra—me va dir lo guia. Las crónicas d'Europa nos portan cada día lo nom de molts Esauís que per un plat d'aquestas granas se venen l'herencia. ¡Mano... (pensava jo) quina vista tant fina teniu al Japó.

Perque, efectivament, allí hi havia unas caricaturas tant ben fetas, que ni las de 'n Malatesta

Entre los espanyols caracterisats, hi havia un Balaguer qu'es deya Víctor, que ab previsió de no poguerse atipar prou, s'havia fet per posarhi

llantias ab conserva, una paperina ab las estrofas d'una poesia que acabava:

«¡Ay! Castella castellana,

Si la terra catalana

No t'hagués conegut may!»

Hi habían també ministres de D.ª Isabel, d'Amadeo, de la Gloriosa, de la República, senadors y diputats d'Alfonso XII y d'Alfonso XIII, y ¡cosa rara! las famosas llantias havian tingut lo poder de renovar los efectes de l'aygua del riu Leteo, que feya perdre la memoria. Ja no's recordavan dels manifestos llansats als quatre vents, ni de las promesas fetas solemnement de mirar pe'l bé de la nació.

Capficat y humiliat per la sorna d'aquells xinetes, que aixís se divertían a costa dels més grans pobles d'Europa, vaig deixar passar molts carros sense veure'ls y que 'm digué després lo meu Cicerone qu'eran de costums.

Va passar un altre carro al mitj del qual hi havia un senyor fent oració; pero a quin sant més estrany ¡Deu meu! Feya oració devant d'una bossa posada en mitj de dos ciris. Com lo carro era ja bastant lluny quan vaig adonar-me de la bossa, no vaig poguer coneixer si era la de París, la de Londres, de Berlín ó de Madrit.

Després venia un séquit de flamencas y *cantaoras*, element obligat de las distraccions de l'epoca y que feyan moure las alas d'un gall gabaig, representant de la Fransa, mentres feyan venir febra al lleó espanyol que ¡pobret! feya un mirar...

Després venia la Russia cuberta ab la pell de la Turquía y mirant d'embolicarse ab los Balcaus; anava tota plena d'ulls y orelles per veure las maniobras dels nihilistas y escoltar los rumors de guerra dels austriachs y alemanys que s'acaban de menjar un macarró tísch, mirall fiel de l'Italia escanyada per l'imatge de la guerra. Per sobre 'ls caps d'aquestos personatjes, una rata pinyada més grossa que la que hi ha sobre l'escut de la Ciutat comptal, está vigilant uns peixets que portan los colors portuguesinys y gitanescos.

Venian després algunas alegorias históricas que jo no entenía per lo vells qu'eran los fets que representavan.

Entre aquestos hi havia un carro qu'anava sense llums y representava un pont ahont se movían unas quantas figuras enmascaradas que portavan trajos romans y feyan semblants d'atracar los que passavan, despullantlos y rihentse després del modo qu'havien robat a aquells infelissos.

—¿Sab que vol dir aixó?—me va dir lo meu estaferm.

Com que jo l'havia conegut a Barcelona durant l'Exposició de l'any vuytanta vuyt, vaig contestar ingénuament:

—¿Qué potser significa un *atraco* en un dels ponts de la Riera de 'n Malla ó del Bogatell?

Sentir aquesta resposta y posarse a riure, fou tot hù, tant, qu'es va ennuegar y tot.

—Home, home, (me va dir aixís que va calmar-se) aquesta escena té més qu'a que no li sembla. Aquest pont es lo pont Milvins de l'antiga Roma, ahont Neron ab los seus ministres y gent de confiança, anava a la nit disfrassat a vuydar las butxacas dels caminants, fent la broma que fidelment aquí 's representa.

—Si qu'es llarga la qu'a, pero no veig a que conduheix.

—Que baixeu de l'hort, ó feu lo pagés?

Si bé que, si un dels organiadors de la *cabalgata* no m'ho hagués dit avans, tampoch jo ho hauria entés. En aquell temps, Roma era mestressa del mon y Neron l'amo de Roma, y 'ls seus ministres, gobernadors de provincias tant grans, que més tart se constituhiereu en nacions que 's diuhen Espanya, Fransa, Italia, Alemania, etcétera, y 'ls gobernadors se convertiren en reys, presidents de república, emperadors, governs, en fi, que continúan ab lo poble las malas passadas d'aquell Mala-Pessa ó Poca-Pena. Sols que allavors se disfrassaban per ferho, y ara ni 's posan careta per despullar al pobre contribuent, segons diuhen. ¿Enteneu ara?

Passá després un altre carro que figurava un carrer d'Atenas plé d'individuos que jugavan ab ossets.

—Quina poca vergonya (vaig dir) la d'aquestos grechs; ¡atrevirse a jugar al mitj del carrer! Al menys se tanquessin en algún *A teneo* ó casino, que aixís no fora tant fácil que 'ls pesquessin las autoritats. Però ja ho veig: com qu'aixó representa que passava ja fa molts sigles, lo mon era jove encara y la policia no estava tant *perfeccionada* com avuy.

—No siga plaga, home; las autoritats d'allavors ho consentiren perque 'ls d'Atenas eran gent molt apassionada y, com no tenian pá per darli, ab lo joch los entretenian nit y dia perque no pensessin en menjar.

—¡Ah! té rahó, home; may havia caigut en semblant cosa! jo que havia cregut que 'l joch era sempre un crim. Vetaquí perque 'ls governs toleran Montecarlo y sucursals.

—¡Poch a poch! vosté se guardaria prou de citar lloch y dia en que haja vist jugar de mala lley. Aquell recurs va ser inventat per aquella ocasió solament, y es la única tolerancia oficial del joch que l'Historia registra. Desde llavors sempre més ha estat perseguit en las nacions civilizadas. Jo puch dirli que aquí he vist tallar al cap y anar a la forca homes malfactors, ó lladres, ó perque volían fersé cristians, pero per jugador cap. Y es que no n'hi ha.

Y havia un altre carro ab gent que movia molt burgit ab actitud de disputarse.

—Semblaria un col-legi electoral de la meva terra, vaig dir jo, si en lloch de petxinas a la má com portan, hi portessin papeletas.

—No vá tant desacertat com aixó, me digué. Aixó no es ni més ni menos que 'l *Sufragit Universal* predicat en aquell temps (fa 2,405 anys); ab la particularitat de que allí tenian costum de desterrar als ciutadans que tenian molt prestigi popular, temént que 's valgués d'aixó per apoderarse del poder y tiranisar la patria. Per aixó havian ells inventat l'*ostracisme* qu'era un desterro polítich, anomenat aixís perque en la votació los noms s'escrivían en una petxina ú *ostra* com ells ne deyan.

—Bon sistema, pensava entre mí, ja conech jo tal dia com avuy més d'un diputat que 's trova en aquest cas, sols qu'en lloch d'ostras, que van massa caras desde que hi criaderos a Marennes, Santander y Arcachon, s'ha fet per procediment de l'urna qu'es de resultat idéntich.

Un carro tirat per una locomotora era l'apoteosis del sigle XIX, representat per un arlequí ja vellot, (com que té noranta dos anys), il·luminat per l'electricitat perque 's puguin veure bé las sevas calaveradas, y rodejat de teléfonos, telégrafos y fonógrafos pera trasmétrelas a las generacions presents y esdevenidoras.

Canta y balla pero no está content, ho fá perque recorda aquella cansó:

«Qui canta, sos mals espanta;
quí plora, sos mals aumenta,
quí 's burli del meu cantar,
Deu li dó un bon mal de ventre.»

Al sé aquí me va dir mon Cicerone:

—Ara comensará la visió del pervenir.

Y venia un altre renglera de carros; pero ab lo primer ja 'n vaig tenir prou.

A un mercat del nou mon figuravan las nacions europeas, que s'estavan empenyant las terras per pagar los deutes enormes que havian contret. A primera fila hi havia l'Espanya, negociant ab un yanky la venta de sas fillas Cuba y Filipinas.

Foll d'indignació, vaig marxar d'allá ab la qu'a del xino a la má, perque en la meva exaltació li havia arrencada, y com aquell que, despertant d'un mal somni, busca amatent la claror per desvaneixer aquella *pesadilla*, emprenguí mon retorn a Espanya, a la meva benvolguda Catalunya, per convéncem' de que lo que havia vist era pura farsa, una moxiganga carnavalesca.

Y aquí vaig tornar, result a no veure més ruas y a no móurem més de ma estimada patria, perque

«Quan la mare va endolada,
es quan creix l'amor dels fills.»

PIERROT

SANFAINA

Lo setmanari de Madrid *Blanco y Negro* avisa a sos lectors que no fassan lo *titere*, perque aquí a Barcelona hi han uns papers que diuen que *mañana el hambre no dejará titere con cabeza*.

Com qu' es un avís important, lo reproduhim perque a cap de nostres lectors se li ocorri fer lo *titere*.

Y si algún d' ells tingués la desgracia de tenir aquest nom, estiga previngut pera quan la fam vaja a ferli l' amputació.

Sembla que als Estats Units hi ha una secta que vol ressucitar la moda de deixuplinarse.

Peró com qu' es al país de la maquinaria, fins aixó volen ferho ab máquina.

Lo president ha fet posar en una de las salas que la secta ocupa, unas deixuplinas automáticas ab un lletrero que diu:

«Doneu deu céntims y rebreu cinch assots.

Pera extranyesas los inglesos.

Un dels seus periódichs ha publicat aquest anunci:

«Una senyora desitja posar lo seu gos predilecte a casa d' un metje, donant per aixó cinch centas lliuras cada any, mentres estiga fora d' Inglaterra.

Se donará la preferencia a un metje que no tinga fills ni altres animals molestos.

Una d' aquestas nits de balls de Carnaval, la xocolateria de la Rambla del Mitj, coneguda per *La Mallorquina*, s' havia convertit en un refetó de frares postissos.

Sembla que convindria que lo comandant d' armas de Medina del Campo vingués a recordar a nostras autoritats aquell article de la lley qu' ell va invocar pera dirigir las increpacions que dirigí a n' aquell que 's disfrasá d' enginyer militar.

Ja que dit article prohibeix el uso de *trajes militares y religiosos*.

Y ara que parlan de balls.

Se n' ha fet un de criaturas en lo Teatre Principal a la salut dels malats de l' Hospital de Santa Creu.

Quan lo pare no té pá,
La canalla, la canalla,
Quan lo pare no té pá,
La canalla 'l fá ballá.

A moltras personas se 'ls hi han posat los pels de punta al saber que 'l ball qu' es donava al Principal era de criaturas.

Y no sé perqué: es un modo de fer *gimnasia* com qualsevol altre.

Sols que aixís se desarrollan no mes que las camas, y aixó pot ser causa de molts inconvenients.

Per exemple: de que aquestas camas que ara aixís se desarrollan, demá tirin cossas.

Y no fora gens extrany.

L' avís que posarem en nostre últim número, no va ésser del tot en vá.

Pel correu interior havem rebut lo següent: «En lo barri de *Maravillas* de Madrid hi ha un montanyés dels Pirineus, jove, robust, de bona mida: te onze pams y mitj d' alsaria y *aiæca* un pés de més d' un quintá ab cada má.»

Inmediatament havem telegrafiat al Ministre d' Hisenda lo descubrimient d' aquest tresor ignorat, convensuts de qu' era un agent preciós per *aiæcar* lo crédito públich, y... ¡oh desilusión!

La contesta es la següent:

—Ciencia económica insuficient. Punys inútils. Busquin gruas y ternals.

ESCAROLA LITERARIA

¿ANEM Á ENTERRARLA?

—¡Olat Quel.

—¿Hont vas tant mudat?

—A enterrarlo. ¿Que no vens?

—Altra feyna hi ha; no m' hi pendrán per altri.

—No veig perque no pots venir.

—Menos ho veurás quan t' hajas ben *empi-tonat*.

—Home, m' estranya que tú que 'm coneixes me digas aixó; si no tens altre motiu...

—Esclar, home, que 'l tinch ¿Que 't creus qu' estich de broma?

—Donchs, noy, explicat que no t' entench.

—Aixó si vull.

—Vamos, home, se coneix qu' estás mal humorat

—Sí qu' ho estich; y precisament es per aixó; perque a mi 'm sembla qu' un que 's diu *avansat*, per alguna cosa s' ho diu, y no está bé que fassa cosas que la gent de l' any quinze ja las feya.

—Ara si que 'm farás riure sense ganas, semblas tot un *compañero*.

—Deixat de mofas.

—Que, per ventura, si se 't mor algú a casa teva no l' enterrarás?

—Home, es clar.

—Donchs ara jo també 't diré que no ets *avansat* de veras, perqué la gent de l' any quinze ja ho feya.

—Aixó 's fá si 'us plau per forsa.

—Ja veurás, Quèl, déixat de romansos, y de si un *avansat* ha d' anar á enterrar ó no, y vina.

—Te torno dir que 'm deixis estar, y si no 'm vols entendre, ja t' ho diré d' altre manera: no vinch, perque no vull per aixó un altre día rebre algun *sofoco*.

—Noy, si no t' explicas més...

—Figúrat que quan estiguéssem al mitj de la gresca, quan aquí n' hi ha un que canta y 'ls altres jugan, y 'ls altres *dormen la mona*, vingués un *senyorás* d' aquestos que passen la vida pensant en qué menjarán per dinar, ó ab qué matarán l' aburriment que 'ls dona 'l no saber que fé; ¿que 't sembla, t' agradaria gayre aixó?

—¡Ah si, potser se 'ns menjaria?

—No, pero per mi fora pitjor. Diria: ¿aquets son aquells que portan la vida tan *arrastrada*, aquells que 'ns motejan de burgesos? Vamos, qu' ells encare arriyan un xiquet mes enllá. ¡Que vingan després a queixarse!

Me sembla, noy, que al cap de vall qui quedaria en mes mal lloch forem nosaltres; perque, siga pel Maig, siga per altre temps, quan nosaltres nos aniriam a queixar dels burgesos, sempre nos sortirian ab lo romanso de que tant burgesos som nosaltres com élls. Y jo per xó no hi passo. Ni vull que m' insultin diguentme burges, ni vull que quan jo 'm queixi me pugan tornar la paraula. ¿Ho tens entés?

Me sembla que tinch rahó de sobras.

QUEL PALETA.

En l' impossibilitat de publicar lo retrato del célebre escriptor catalá don Anton de Bofarull, mort lo dia dotze d' aquest mes, publicuem d' éll la poesia «Lo Somatent,» esperant a publicar lo retrato en lo próxim número de LA BARRETINA.

LO SOMATENT

—Glang, glang, glang!...—¡Ay mare!... ¿Qué 'm desperta?
—No só jo qui 't desvetlla: una altra mare 't crida.
—Glang, glang, glang; glang!...—Susten, amada esposa, la caricia de amor, qu' es altre 'l que 'm convida!

—Lo temps de encèndrer llum com á robat jo 'l miro: obrint bé la finestra la lluna 'm guiará.
Ab una ma á la aurella y sobre del cor la altre, vaig á fer lo que un día mon pare m' ensenyá.
Despenjo del vell clau las empolsadas armas; remullo ab suaus gotas mon pit que de foch bull;
—...glang, glang, glang!...—Travesso 'l camp depressa, y del vehí en la sombra sols busco ficar lo ull.

—Glang, glang, glang, glang!...—Salut al que vigila per nostra cara patria!—Salut al que n' es fill!...
Com nostras mans s' uneixen, los nostres cors se juntin guardant la llibertat de tot cruel perill.
La veu que 'l vehí escolta á un altra prest l' envia; l' ayre transporta l' eco pels camps de un en un; prest sona un dols murmuri que sens cessar aumenta; las sombras multiplican per la montanya amunt.
—Glang, glang, glang!...—Correu! la patria 'ns crida.
Eix so que tant ressona es sa imperiosa veu!

Ja dels faraons la flama dalt de las serras brilla...
—Glang, glang, glang, glang!...—Correu! Amunt! Correu!

—Glang, glang, glang, glang!...—Esfereída l' óliba travessa, tot xiulant, en busca de quietut.
No son ja sols campanas las que parteixen l' ayre; trompetas ja ressonan: la hora ja ha vingut.
Al mitj d' encesas atxas, que d' un plegat se mostran, de Eularia soberana se veu lo gran pendó:
un conceller lo porta, cubert ab sa gramalla;
es sols un fill del poble qui impera en aquell so.
—Donar un crit sols falta y es nostra la victoria;
un crit y una embestida y no hi haurá tirans.
—Glang, glang, glang, glang!...—Que visqui Catalunya!
—Glang, glang, glang, glang!...—Salvéula, catalans!

—Glang, glang, glang!...—No corren mes las ayguas quant á la mar s' acostan per caudalós torrent;
com corren las partidas, que de tots cantons surten, quant veuen la bandera que crida al somatent.
Al fort brojit que s' alsa, palpita 'l cor ab forsa;
ab sa legió 'l tirá deté confús lo peu;
—glang, glang, glang, glang!...—Las veus y las campanas no fan més que un rumor y que una sola veu.
Ja no hi ha temps!... Llavors, la ma que está avesada á manejar la fals per tot enfonsa 'l tall;
los caps saltan per timbas com rocas desgafadas!
la sanch calenta brolla per la montanya avall;
los cossos de homes vius, tirats dins dels obenchs, retronan enfonsantse per llochs hont ningú hi sap...
—glang, glang, glang, glang!...—Al só de la campana lo moribund s' acabá, girant al cel son cap!

—Gling, glang; gling, glang!...—Qué hermosa matinada!
Lo primer raig que envia, al aguaytar, lo sol, esquiosa en mil bossins la boyra trasparente,
mentre á sos fills desperta, cantant, lo rossinyol.
Tan prest com la nit fosca se torna en hermós día,
aixís en nostra terra la pau mata al perill;
la fosca tirania se fa desaparàixer,
y al bon patrici alenta de llibertat lo brill.
—Gling, glang!...—Gling, glang!...—La guerra es acabada.
Las armas sols serveixen per pessatemp millor.
Si alguna fletxa sobra, la guatlla 'n dará compte...
Anémsen eap a casa: ja en ella y tinch lo cor.

Desfet en mil bandadas, l' exercit se retira.
—Gling!... glang!... Glang!... gling!...—Lo somatent fini.

—Doneume un petó, mare!—Sí, fill! lo llit t' espera.
—Abrássam, cara esposa!—Mom fill t' abraça ab mí!

A. BOFARULL

Rondallas y quientos.

Una vegada era un pare que tenía dugues filles, de l' una dona y una de l' altra.

La de la primera, la madrastra sempre deya que tan bruta era y tan vagamunda, en fí, que no feya res; y de l' altra, sa filla, que era tan treballadora y neta.

Ab axó, eran dos fadrins mulaters que se 'n van enamorar, l' un de la una y l' altre de l' altra.

Peró, l' un deya:

—A mi prou m' agrada, sinó que diu qu' es tan vagamunda y bruta, sa madrastra.

Els dos van consultar. Diu: Ja veurás, ja ho sabré—diu—dexaré les mules á l' hostal y anirem a les seves cases.

Vet aquí que primerament s' en van a casa de la fillastra, que estava ab un amo per criada.

Arriban allá y dihuen:

—¡Ave María!

Diu:—Quí hi há?

—Uns servidors: Deu us quart.

—Deu us quart.

Diu:—Nosaltres veniam aquí, perque tenim los animals molt mals y 'ns han dit que busquessim

fanch d' ayguera
serraduras de pastera,
borrissol de sota l' llit,

á veure si 'ns podrian endressar.

Diu:—Ay, noys, d' axó si que 'm sembla que no us podré servir; pero perxó, ho miraré.

Vet aquí que se 'n va a dalt, comensa d' escombrar sota l' llit per tot arreu, y no trova res.

Arriba a baix y diu:

—Veniu, minyons, veniu ab mí, veurem si us podré servir.

DISFRESSAS DE TOT L' ANY

Aquest vá disfressat de carril.

La llum á las foscas.

Las disfressas de tot l' any.

Aquesta no 's pensa que vá disfressada.

Lo sastre els hi ha dit que s' havia d' anar aixís.

—En pren una rahora (paleta d' escatar la pastera) y comensa á escatar la pastera; pero no 'n van surtir gens de serradures, y aixó que de tant escatar cuydava endursem fusta y tot.

Se 'n ván á l' ayguera per veure si d' una cosa ó altra 'ls podria servir; pero hi va trovar tan poch fanch qu' entre totes tres coses ni 'n van fer una esclofolla de nou.

Diu:—Anirém á mirar si 'n trovarém més.

Aném, á Deu siau.

Ella 'ls diu:—Me sab molt greu de no podeus servir, perquè ¿quí s' havia de pensar que aqueixes coses fossin tan bones per animals? ¡Com que una tot ho neteja tan bé!

Diu:—No hi fa res—diu—perdoneu, noya y á Deu siau, y gracies del poquet que 'ns heu pogut donar.

Ara vet'aquí que se 'n van á casa de l' altra, qu' era tan trevalladora y tan neta.

Diu:—Ave Maria!

—¿Quí hi há?

—Uns servidors: Deu us quart.

Deu us quart.

Diu:—Nosaltres veníam aquí perque tenim los animals molt mals y 'ns han dit qu' era tan bó fanch d' ayguera serradures de pastera, borriçol de sota 'l llit;

—diu:—á veure si 'ns podriau servir, si 'n tindriau.

Respon la noya:—Sí, sí, ja us serviré, minyons, ja 'n vatax á buscar.

Ja se 'n vá á dalts y 'ls en baixa un cabás plé de borriçol de sota 'l llit.

L' un diu:—Ay, qu' estich content, ja 'n comensa de trobar, gracies á Deu!

Ja se 'n vá á la pastera y 'ls en porta una panera de serradures.

Els tots contents. Quan la minyona veu qu' ells estan tan contents més ánsia á buscar.

Ja se 'n vá á l' ayguera y del fanch que hi havia, un bon plat els en vá portar.

Els li diuen:—Moltes de gracies, noya, que 'n estém molt contents y agrahits, y ens en anem á fer desseguida lo que 'l menescal ens ha dit.

Diu:—Y si n' heu de menester més, torneu, qu' encara més ne trobareu.

Aleshores ells dos que diuen:— qué 'ns casarém?

Diu:—Sí, que farém! Jo bé estich enamorat.

—Jo també.

—Donchs, casemshi.

Vet'aquí que 'l dia de las bodes lo seu pare que 'ls diu:

Diu:—M guardareu les rentadures totes dugues, y la saliva; y al cap de 'l any us vindré á veure.

L' una que diu:—Bé, pare.

L' altre que respón:—Ay, pare, qué 'n faré de la saliva? Un any qu' estareu á venirme á veure, hont la tiraria?

Ell que, al cap del any, lo seu pare que se n' hi vá, y primer se 'n vá á veure á la que li va dir que no sabia que fersen de la saliva, qu' era la dropa, aquella, la filla de la seva dona presenta.

Diu:—Qué tal, pare, cóm vá?

—Molt bé, y tu?

—Jo també.—Diu:—Veniu, pare, veniu, que us vull ensenyar lo que 'm vau dir que us guardés.

Y allí tenia una portadora molt gran de rentadures.

¡D' un any, podéu contar si n' hi havia? Ell sent aquella pudor, futx desseguida.

A les hores éll que li diu:

—Noya, qué n' has fet de la saliva?

Diu:—Ay, pare, ja us vatax dir que no sabia hont tirarla.

Diu:—Aném, á Deu siau, que me 'n vatax á veure te germana; ja tornaré un altre dia.

Arriba á casa del altra:

—Deu us quart.

—Deu us quart, pare; com us vá? Tant temps que no us havia vist! Aném, veniu, pare, veniu, que us vull ensenyar les rentadures.

Ja 't veu un porch á la sal, molt gros, y un altre d' estacat que anava pujant.

Molt bé, noya, estich molt content, m' en alegro molt.

—Oh, y veniu, veniu encara, pare que us vull ensenyar la saliva.

Y li ensenya una pessa de drap molt llarga qu' ella havia filat, y després li ensenya un parell de plegues de fil del qu' encara filava, y la filosa á punt, plena de cáno.

—Estich molt content y agrahit, noya, de tot lo que t' havia encomenat, de tot, m' has molt ben servit.

S' en vá y arriba á casa seva y diu á la seva dona, diu:

—Ves á veure á la filla del modo que s' ha portat, que la bruticia que té á casa, dos carretes de bous no l' arrossegarian pas! La seva roba y tot, si savia 'l safreig se n' hi aniria tota sola! Després vés á veure l' altre del modo que 's porta tant que tú la bescantavas sempre!

BLAY DE LA PONA.

CONCURS

Hi ha un senyor de la *Societat Protectora d' animals* que té un gos tant molestat per las pussas, que si no las hi mata, matarán ellas al gos.

Y aquí está lo conflicte pera lo protector: ¿Matará las pussas ó 'l gos?

Unas y altre son animals (1).

Y ara que parlem de pussas.

Va venir á Barcelona un domesticador d' ellas

(1) Si algun de nostres lectors vol donarnos lo seu parer sobre aixó, l' insertarém ab molt gust.

(parlo de las pussas), y va fer corre la veu de que compraria las que se li portessin.

No trigá gayre á presentarsi un *fulano* á oferirli una dotzena, tant grossas, que semblava que las havian mantingudas ab llet y biffects.

—¿Quant me 'n donaria de cada una?

—Son tan grossas, que per cada una li 'n donaré deu de petites.

Trenca - closcas.

XARADA

En aquest ramell de flors hi ha *Total* una *hu-segona*, tan fresca, rica y bufona que enamora ab sos colors.

Com *tres* he vist tan hermosa he pensat tot desseguit posarli *cuatre* son pit, si es que vosté no se oposa.

A. GARRIGÓS.

ENDEVINALLAS

¿Qué es lo que te *cua* y may la remena?

Hi ha una cosa que may l' ha pogut tocar ningú y ella tot sovint 'ns toca. ¿Qué deu ser?

GEROGLIFICH

Els enginyers

Pau Claris

Els artillers

Rius y Taulet

Els muts.

La infanteria

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—*Sa-lo-mon.*
- 2.ª UNA CARTA-ENDEVINALLA.—*Vi de Macon.*
- 3.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Fusteria, Rierella, Teresa, Rita, Tia, Rè, F.*
- 4.ª ANAGRAMA.—*Aucells de paper.*
- 5.ª FUGA DE VOCALS.—*May lo peresós tendrá ni vi pera demà. Refrà popular.*
- 6.ª GEROGLIFICH.—*Per més que m' ho digués ni ho creuria.*

Imprempta *La Renaixensa*, Xuclá, 13, baixos.